

© Helén Karlsson

Sara Mannheimer – Sweden

Handlingen (2011)

The Action

Publishing House **Wahlström & Widstrand**

Biography

Sara Mannheimer grew up in Gothenburg, Sweden, and was educated in the United States, the Netherlands, and the Czech Republic. She now lives in Stockholm. In addition to writing, she runs the glassworks Stockholm Heta Glas (Stockholm Hot Glass). In 2011 and 2012, the critically-acclaimed *Come Rushing*, a dance-theatre work she collaborated on with the choreographer Birgitta Egerbladh, ran at Stockholms Stadsteater (Stockholm City Theatre). *Reglerna* (*The Rules*), her novel from 2008, was nominated for the August Prize and won the prize for debut writers from the newspaper *Borås Tidning*. *Handlingen* (*The Action*) was nominated for Swedish Radio's prize for novels.

Synopsis

Handlingen (*The Action*), is Sara Mannheimer's second novel, after the critically acclaimed *Reglerna* (*The Rules*). Here, the author continues to explore the development of different vulnerable mental states. The protagonist is a woman who is driven by a desire to conquer The Library, containing the educated world and the entire global collection of literature. Underlying this neurotic need to control the world around her, and to master the theoretical complexity of Roland Barthes and Julia Kristeva, is her overwhelming grief over a failed pregnancy. Magic and realism are intertwined in Mannheimer's poetic writing, and she succeeds once more in depicting the often well-concealed fragility of everyday life, erasing the fine line between reality and imagination. Stylized and weighted with symbolism, *Handlingen* is a portrayal of a human being's obsession with spiritual purity, and with replacing the weakness of the body with an unassailable intellectual identity.

Handlingen

Sara Mannheimer

Hemmet

Äntligen! Jag måste säga det högt –

Det är höst och jag är inte mållös, inte hemlös, jag har ett Hem inuti vilket målet är löst!

Jag säger det högt, för att det verkligen ska få fäste i mitt medvetande, att jag har skrinlagt alla-andra-möjliga-kommande äntligheter som klibbar vid föreställningen om ytterligare platser och större framkomster.

Jag bär skrinet med mig genom rummen under tiden. Jag går genom rummen med den myllrande inkapslade frånvaron. Frånvaron av det som kunde blivit, och förstås av det som än så länge kan bli. För visst är det omöjligt att gå händelserna i förväg och utesluta att någonting kan komma att växa inifrån – eller att De Väldiga Anderna plötsligt kan resa sig som en bakgrund – vem vet, men skrinet måste hållas stängt. Det som är, eller kan komma att bli dess innehåll, får inte spridas som trollspöglitter över Hemmet, över livet.

Nu är jag här, äntligen i ett slags hamn, i ett slags tillfredsställelse.

Och skrinet blir som det verkar allt svårare att lokalisera, det driver djupare och djupare in i min kropps tunnlar och farleder, som om Hemmets omslutande väggar öppnat en väldig oöverblickbar rymd inuti. Jag har hört folk säga: den inre resan är större än den geografiska, men det har varit tomma ord, något jag aldrig tidigare förstått innebörden av.

Det är först nu jag har kommit fram.

Det har tagit sin tid, jag menar att komma hit. Jag har släpat mina tillhörigheter genom världen från hus till hus och varje gång har det förundrat mig att just mitt bagage sett så märkligt ut, inte alls som rektangulära väskor låsta med små sifferkombinationer, utan mer som inlindade dvärgnoshörningar eller stora tavlor under otympliga presenningar surrade med snöre.

I de rum och lägenheter jag tidigare bott i har provisoriet och parentesens bestämt var skåpet ska stå. Häftmassan har tyngdlagslydigt glidit över väggarna med sina segel av Arosenius- och Vermeer-reproduktioner, vilka snarare förr än senare skvalpat längs listernas kajkanter innan det varit dags att samla dem med gummisnodden inför nästa avfärd.

Det har varit i rörelsen, i att vara på väg mot det kommande, i en svärm av framtidsattribut jag blivit verklig för mig själv.

Nu står jag mitt i Hemmet, liksom omgärdad av framkomsten, och trots denna segervissa känsla av att ha landat känner jag mig på något sätt tagen på bar gärning, ja, jag känner mig avklädd, rent ut sagt, *naken*.

Om jag under mitt ambulerande liv varit klädd eller pake-terad i en framtidens flagga, vadderad av ett slags löftets morots¹¹ färgade banderolloverall har nu hela munderingen blåst av mig och fladdrar istället som en otyglad fackla utanför Hemmets port. Mina egna lindor måste jag finna inomhus, ja, inuti mig själv. Att på nytt jaga efter dem i världen vore dödfött eftersom jag inte för mitt liv vill vara någon annanstans, jag vill inte härifrån.

Jag är här, mitt arbete är här, Máram, Randi och Löwet är här, allt jag behöver för att finnas, för att leva, finns här.

Ändå, förutom det här med nakenheten, förutom det här med den levande frånvaron och det som kan komma att ta gestalt inifrån, hur ska jag säga, det är ett par saker som jag inte är klar över än.

Trots att jag inte tvivlar på att det är här jag vill vara, hur otvivelaktigt är det att själva Hemmet kommer att vara? Hur är det till exempel med väggarna? Är det riktiga väggar eller är de bara utsågade i faner, spacklade och målade med målarfärg? Och hur är det med ljuset, är det inte nästan onaturligt ljusst?

Trots att jag är i det närmaste euforisk över att vara här kommer frågan gång på gång till mig: Hur vet jag att detta är ett riktigt Hus, ett riktigt Hem?

Jag måste erkänna att jag inte är hemtam i Hemmet än. Jag måste erkänna att jag ifrågasätter dess varaktighet. Är det tillbörligt att tro på väggar av nedbrytbara material, tro på målarfärg, glasull och spackel? Är det inte sådant man använder för att täcka över, för att skyla själva – katastrofen.

Katastrofen kan komma. Katastrofen kan komma att komma mitt i en tro.

Står Hemmet kvar, som ett försvar, är Hemmet min borg?
(När avgrunden öppnar sig och tar?)

*

Jag skrek till exempel högt, och hjärtat började slå våldsamt när Máram plötsligt visade sig invid dörrposten med en matkasse i handen.

– Lugna ned dig!

Hur är det möjligt att vara så oförberedd på någons ankomst när denne någon trots allt bor i samma hem?

– Men, hör jag mig själv säga i försvarstalston till Máram (egentligen är det nog mig själv jag talar till), brukar inte möten invid dörrposter i rum med väggar av tunna träplattor föregås av repetitioner? Hade jag kanske tilldelats minsta utrymme att få begrunda och förbereda mig på denna plötsliga entré? (Nej, den kom farande som från ett helt annat skådespel.)

Jag lyfter blicken och blir i samma ögonblick varse sprickor i taket vilka förvisso bildar intressanta mönster men samtidigt omedelbart bevisar, det anser jag i alla fall i stunden, att detta Hem är lika förgängligt som alla andra konstruktioner och är kanske egentligen något helt annat än ett hem, kanske snarare något slags dekor som jag själv frammanat, för att i skyddad verkstad kunna bearbeta allsköns handlingar och skeenden på mitt eget lilla vis, ja, genom att stoppa in allt i språksparkdräkten: Det eviga barnet, diktens eviga Det, för att överskrida Tiden som redan överskridit Platsen, för att ta Döden-somska- komma i egna händer, massera den, stryka den medhårs med bläck, kanske är det infamt, jubelidiotiskt –

Men vad är det som rakt upp och ned kallas mitt Liv om mitt Hem är en scen, eller låt säga en konstruktion?

I vilken dimension befinner sig då den så kallade verkligheten?

*

I natt drömde jag om en liten fet pojke.

Vi var på övervåningen, jag var rädd för att bli smittad av de magra kvinnorna på undervåningen, en halsinfektion de drogs med. Jag var också rädd att bli smittad av den lille fete, men jag kom över det. Jag lekte istället med honom, jag ville att han skulle känna att jag ville leka med honom på riktigt! Inte som om jag gjorde det enbart för hans skull. Leken var av akrobatisk sort. Vi rullade runt en del på golvet, det fanns ett täcke, jag såg inte så mycket av hans ansikte, kände mest tyngden, bilringarna, det vita fläsket, mjukt, osäkert, han var väl ändå lite ledsen, han var ju en tjockis, blek och fet och liten, han hörde inte till huset och ändå, vart skulle han annars gå?

Inte heller jag hade någon annanstans att gå, inte heller jag hörde till huset.

Men ändå gick han, jag tror det. Det var då jag öppnade fönstret för att skaka och skaka täcket som kanske var smittat, av fläsket, av bortkommenheten.

Nu saknar jag honom. Pojken som kanske var jag? Nu när jag är tillbaka här. I verkligheten?

Är det vad Hemmet är till för? Är det här jag ska våga bli fet, äntligen svullna, bli dallrig och fumla utan styrsel? Är det här jag ska hemfalla helt åt den organiska rörelsen?

Jag har inga svar.

Men min kropp gömmer än så länge det inbäddade skrinet, skrinet som bågner av annanstans. Frånvarons och längtans svepta hål. Jag håller det svullna gapet i schack, jag håller det på plats inuti, tyst och stängt och smyckat som ett skrin, rödkantat som ett varligt vårdat sår.

Skulle det vara ett försvar?

Klart är, under alla omständigheter, att vad som försiggår i Hemmet kan jag inte kontrollera.

Inte Márams entréer, sortier och berg av brev och papper. Inte Randis många språng och sköna ting tumlande i hennes fartvind som mandelblom i storm. Och Löwet gör som Löwet vill, med sitt nyckelsmycke, sitt guldhår, så är det bara, just så. Bereden plats, de ryms ej i mina snäva bokstavsrum. Jag ser dem gå, stora ranka rusiga av liv, på väg, far väl!

Inte heller Rösterna, vilka i tid och otid talar till mig från vrår och skåp, inte rummens förhållande till varandra, deras varierande magnetiska inverkan på mig, temperaturrens skiftningar, sakernas sönderfall med mera och så vidare, råar jag över här och nu i Hemmet. Inte ens mina egna infall, drömmar, nervosa ilningar, plötsliga kräkningar, allt möjligt som flyttar sig utom räckhåll så fort jag griper efter dess eventuella systematik, dess konturer, upprepningar och mönster.

Det betyder att även om Hemmet inte är ett riktigt Hem, om Hemmet är en kuliss, något påhittat spektakel i vilket jag sant och visst kan flytta på väggar, förändra ljussättningen, måla om med mera och så vidare, så går det ändå inte att styra över det på riktigt, eftersom jag inte är ensam utan utsatt för ständig och energisk påverkan och eftersom den väldiga historiska floden strömmar genom allt i varje ögonblick.

Kanske har jag bara blivit varse den brist på kontroll jag alltid levt med, men inte märkt för att i rörelsen, i resan, i framåtsteget var jag upptagen av linjen från A till B, helt utan tanke på att B leder till Ö.

*Nu stiger vattnet runt om mig
Jag är kommen till en Ö
De som drar förbi med sina långa svallvågstungor
njuter hastighetens vind
Jag är en Ö
som bågnar som en nolla bågnar av sitt tomrum
och snart måste väl den stora FRÅNVARON komma ut
Och sen kommer svallningarna inifrån
ofruktbarhetspärlorna som färglöst sipprar ut i samma hav
Att ingen i just detta undre ö-liv kan bli till
att ingen kan förlossas mer
gör oceanerna och stjärnorna det samma
Torkan kommer, de invecklade skrevornas tid
långsamheten och den krumma rynkryggens båge
Snart öppnar döden sin käft och slukar i ett nafs min Ö*

Men går jag inte händelserna i förväg nu?

Är jag inte misstänkt angelägen om att sörja över sakernas för att inte säga mitt eget tillstånd? Och trånar jag egentligen efter omnipotens? Eller är det i själva verket efter den undsättning hjälplösheten utlovar?

För att återgå till katastrofen och min beredskap för den samma.

Varför måste jag vara på min vakt i Hemmet? Varför litar jag inte på regler av trä, glasull och spackel?

Därför att det tycks mig omöjligt att blunda för det vanskliga i balansgången mellan konstgjordhet och egentlighet vilken följer på frågan om huruvida någonting överhuvudtaget kan skapas ur intet.

Hur, jag frågar bara, ska jag kunna iscensätta livet framför en kuliss och samtidigt vara beredd på autenticitetens överraskningar?

Det jag vill säga är att om det bara hade varit ett riktigt Hem, med andra ord en riktig hemkomst, en riktig framkomst, en plats som på allvar kunde bära och stävja min irrande fåfänglighet, mitt vankelmod inför var saker och ting börjar och var de slutar, hade jag inte hoppat högt som i en fars vid anblicken av Máram.

Jag hade tagit tag om Márams underbara huvud, kysst min älskade, tagit stunden till vara. För sant är att det långt ifrån är var dag vi möts på tu man hand i Hemmet så här spontant.

Jag försöker skaka av mig den höga pulsen, vända nerverna ryggen, men de envisas med att förfölja mig.

– Andas lite, säger Máram som har tålmod, som har kött, känslor, blod och händer, allt livslevande, ja, hela Máram är fullkomligt trovärdig.

Helst vill jag inte att Máram ska lämna mig en sekund i sticket.

Ensam, absolut utlämnad alltså, i urskiljningen mellan det levande, sanna EGENTLIGA, och upprepningen, plagiatet, kopian, imitationen, efterapningen, parasiterandet, influensen, parafrasen, tolkningen, översättningen, ersättningen och stölden.

Jag vill inte vara ensam med den LEVANDE frånvaron och den evigt framrusande frågan.

Och jag vill på inga villkor vara ensam med mitt sjövilda elektrokardiogram.

Jag måste ta itu med att ta mig samman.

*

I Hemmets lugna vrå ska jag äntligen få ro att arbeta, alltså genom stil, form, innehåll, angelägenhet, musikalitet, lust, kunskap äntligen fördjupa mig, det vill säga inte bara flyga som ett enhörningsfölg efter sagans juveler, utan äntligen på allvar ta mig an föräldlandets konst.

I Hemmet ska jag bli lärd.

I Hemmet ska jag inte bara påbörja utan också slutföra.

Jag ska börja från början och inte springa bort, springa ut i det grönnare, i det som kan komma. Jag ska äntligen få möjlighet att undersöka vad andra har skrivit till de levande, de döda och de ännu ofödda. Jag ska ta emot det jag inte visste att jag kunde ta emot.

I Hemmet ska jag skapa mig mitt fläsk, mitt hull, mitt stjärtskvalp.

Min själ ska flytta in i mitt fläsk.

Jag ska sitta i sittmöbeln med näsan i en bok, den ena efter den andra.

Jag ska tränga in i skrifternas mysterium och i deras vetenskap.

Jag ska bli invigd och utstötta de underförstådda hummandena på rätt sätt, med rätt intervall.

I Hemmet ska jag bli fet, bli mer av allt, mer människa, mer kropp, mer minne.

Jag ska lära mig de främmande språken, de indoeuropeiska, de semitiska och de slaviska.

Jag ska simma i det etymologiska havet och vandra i de teologiska bergen.

Jag ska bli lärd och min kropp ska ta formen av en hydda.

The Action

Sara Mannheimer

Translated from the Swedish by Rika Lesser

Home

Finally! I must say it out loud–

It's fall and I'm not mute nor aimless, nor homeless, I have a Home in which the case is not lost!

I say this out loud, so it really takes root in my consciousness, that I've boxed up and shelved all-other-possible-forthcoming finalities that cling to the notion of farther-off places and grander arrivals.

I carry this box with me through the rooms and through time. I walk through the rooms with thronging encapsulated absence. Absence of what could have been, and of course what still might be. For surely it's impossible to anticipate events and rule out something coming to grow from inside–or that the Mighty Andes suddenly could rise like a background–who knows, but the box must be kept closed. What is, or can come to be its contents, may not be spread like fairy dust over Home, over my life.

Now I'm here, finally in a kind of harbor, in a kind of contentment.

And the box becomes as it will all the more difficult to locate, it bores deeper and deeper into the tunnels and channels of my body, as if Home's encircling walls opened a vast unsurveyable space inside. I've heard people say: *the inner journey surpasses the geographical*, but these were empty words, I'd never before grasped their meaning.

Only now have I arrived.

Coming here, arriving I mean, took its sweet time. I dragged my belongings from house to house through the world and each time it struck me how very peculiar my baggage looked, not at all like rectangular suitcases that close with little combination locks, rather more like well-wrapped pygmy rhinoceroses or large paintings under clumsy tarpaulins lashed with twine.

In the rooms and apartments I occupied earlier, the provisional and the parenthetic were masters of the house. The mounting putty, according to the law of gravity, glided down the walls with its Arosenius- and Vermeer-reproduction sails sooner rather than later spilling over the baseboard dock edges before it was time to roll them up and secure them with rubber bands in advance of the next departure.

In motion, en route toward what's to come, in a swarm of future attributes I became real to myself.

Now I stand in the middle of Home, as if embraced by arrival, and despite this feeling of triumph at having landed, in some way I feel caught in the act, yes, I feel undressed, to speak plainly, I feel *naked*.

If during my nomadic life I was dressed or packaged in a flag of the future, padded in some promise's carrot-colored banderol-overall, now the whole get-up has blown off me and instead it flutters, like an unbridled flame outside Home port. I must find my own swaddling inside the house and, yes, inside myself. To search for it again in the world would be a dead end, since not on my life do I wish to be elsewhere, I don't want to leave.

I'm here, my work is here, Máram, Randi, and Löwet are here, all I need to exist, to live, are here.

And yet, besides this nakedness, besides this living absence and what can take shape from inside, what shall I say, there are a couple of things I'm still not quite clear about.

Although I have no doubt that I want to be here, how doubtless is it that Home itself will go on existing? What, for example, are the walls like? Are they real walls or were they simply sawed out of veneer, puttied and painted over with house paint? And what about the light, isn't it almost unnaturally bright?

Although I'm practically euphoric at being here the question returns again and again: How do I know this is a real House, a real Home?

I must admit that I'm not yet at home at Home. I must admit that I'm calling its durability into question. Is it appropriate to have faith in walls of degradable material, to have faith in paint, glass wool, and putty? Aren't such things used to cover over, to veil catastrophe itself?

Catastrophe can come. Catastrophe can begin to come in the midst of faith.

Will Home remain standing, like a bulwark, is Home my fortress? (When the abyss opens and gapes?)

*

I screamed, for example, out loud, and my heart began to pound violently when suddenly Máram appeared in the doorway, a bag of groceries dangling from one hand.

– Calm down!

How is it possible to be so unprepared for someone's arrival when this person after all lives in the same house?

– But, I hear myself say in an apologetic tone to Máram (actually I’m probably talking to myself), aren’t encounters in doorways between rooms whose walls are thin sheets of laminated wood preceded by rehearsals? Couldn’t I have been allotted a tiny bit of space for meditation and preparation before this sudden entrance? (No, this came rushing in from a completely different play.)

I look up and at the same moment notice cracks in the ceiling that make remarkably interesting patterns but also at the same time immediately reveal—in any case I consider this now—that this Home is just as transitory as every other construction and may after all really be something completely different from a home, maybe rather some kind of scenery I myself have conjured up, to allow myself to revise all manner of actions and events in a protected workshop in my own small way, yes, by stuffing everything into a linguistic play-suit: The Eternal Child, the poem’s eternal It, in order to *run over* Time which has already run over Place, to take inevitable Death into my own hands, rubbing it the right way with ink, maybe this is vile, maybe I’m a prize idiot—

But what is it that can honestly be called my Life, if my Home is a stage or, say, a construction?

In which dimension then does so-called reality exist?

*

Last night I dreamed of a fat little boy.

We were on the floor above, I was afraid of getting infected by the skinny women on the floor below, who suffered from some kind of infection of the throat. I was also afraid of getting infected by the little fat boy, but I got over it. Instead

I played with him, I wanted him to feel that I really wanted to play with him! Not as if I were doing it for his sake alone. The game was somewhat acrobatic. We rolled around some on the floor, there was a blanket, I didn't see much of his face, mostly I felt the weight, the love handles, the white meat, soft, uncertain, he still seemed a little sad anyway, he was a fatso, pale and stubby and small, he didn't belong in the house and yet, where else would he go?

Nor did I have anywhere else to go, neither did I belong in the house.

But still he left, I think. Then I opened the window to shake and shake out the blanket that maybe got infected by the fat, by the disorientation.

Now I miss him. The boy who perhaps was I? Now that I'm back here. In reality?

Is this what Home is for? Is it here I shall dare to get fat, finally swell, become wobbly and fumble around without backbone? Is it here I shall wholly yield to organic movement.

I have no answers.

But my body continues to conceal the embedded box that bulges of elsewhere. The shrouded hole of absence and desire. I hold the swollen gap in check, I hold it in place somewhere inside, silent and hushed like a small jewel-encrusted box, red-edged like a carefully cared-for wound.

Would this be a defense?

In any case it's clear I cannot control what goes on at Home.

Not Máram's entrances, exits and mountains of letters and papers. Not Randi's many leaps and lovely things tumbling in the streaming air behind her like almond blossoms in a

storm. And Löwet does as Löwet likes, with his key pendant, his golden hair, that's how it is, just like that. Make way, they don't fit into my narrow literary grid. I watch them go, tall and lanky, intoxicated with life, on their way, farewell!

Here and now at Home I don't even prevail over the Voices that speak to me at all hours from corners and cupboards, or the rooms' relationships to one another, their fluctuating magnetic effect on me, temperature shifts, things decomposing et cetera, et cetera. Not even over my own ideas, dreams, shaky nerves, sudden vomiting, everything that moves out of reach just as soon as I grasp for its possible systematics, its contours, repetitions, and patterns.

This means that even if Home isn't a real Home, if Home is a stage set, some invented spectacle in which I can really and truly move the walls, alter the lighting, paint over the scenery, et cetera, et cetera, it still doesn't follow that things can be directed properly, because I'm not alone rather I'm continually and energetically exposed to influence and to the huge historical river that streams through everything at every moment.

Maybe I've only become aware of the lack of control I've always lived with but haven't noticed because in motion, in traveling, in stepping forward I was occupied with the line from A to B, completely without thinking that B leads to Z.

Now the water is rising around me

I have come to an isle

Those drifting past, tongues of swells in their wake

happily lap up velocity's wind

I am an isle

*bulging as a zero bulges from its vacuum
soon even great ABSENCE must emerge
Flashing waves will well up from within
Infertility's pearls colorlessly ooze into the same sea
That no one in this sub-island-life can come into being
that no one can be delivered any longer—
the oceans and stars are indifferent
Drought is coming, the time of intricate fissures
slowness and the bent bow of the curved spine
Before long death opens its jaw, snaps my island up.*

But maybe I'm jumping the gun now?

Am I suspiciously anxious about grieving over the way things are, not to mention my own condition? Am I actually yearning for omnipotence? Or is it rather for the rescue that helplessness promises?

To return to the catastrophe and my preparation for the same.

Why must I be on my guard at Home. Why don't I trust in wooden joists, glass wool, and putty?

Because it seems to me impossible to shut my eyes to the risky instability between the artificial and the real, which results in the question of whether on the whole something can be created from nothing.

How, I'm asking, shall I be able to set life on a stage, in front of a painted backdrop and simultaneously be prepared for the surprises of authenticity?

What I want to say is: if only this had been a proper Home, a proper homecoming, a proper arrival, a place that could seriously support and curtail my wandering vanity, my vacillation in the face of where things begin and end, I would not have jumped as in a farce at the sight of Máram.

I would have grabbed hold of Máram's marvelous head, kissed my beloved, seized the day. For it's true that it's scarcely every day that we meet in private at Home like this on the spur of the moment.

I try to shake off my rapid pulse, turn my back on my nerves, but they persist in persecuting me.

– Take a breath, says Máram, who has patience, flesh, feelings, blood and hands, everything lifelike, yes, all of Máram is completely credible.

Most of all I don't want Máram to leave me in the lurch for a second.

Alone, thus absolutely abandoned, in the distinction between living, true REALITY, and repetition, plagiarism, copy, imitation, mimicry, parasitism, influence, paraphrase, interpretation, translation, replacement, and theft.

I don't want to be alone with LIVING absence and the eternal onrushing question.

And on no account do I want to be alone with my tempestuous electrocardiogram.

I must set about taking myself in hand.

*

In the quiet corners of Home, I'll finally find the peace to work, through style, form, content, urgency, musicality,

pleasure, appetite, finally engrossing myself in knowledge, not just flying like a baby unicorn after fairy-tale jewels, but seriously taking up the art of alchemy, the alchemy of words.

At Home I'll become wise.

At home I won't just begin things but I'll see them through.

I will begin from the beginning and not run away, run out into what's greener, into what may come. I will finally have the chance to investigate what others have written to the living, the dead, and the as yet unborn. I will accept what I did not know I could receive.

At Home I will make my own fat, my own flesh, my own wobbly butt.

My soul will move into my meat.

I will sit in an armchair with my nose in a book, one after the other.

I will penetrate the mystery of scripture and the science thereof.

I will be initiated and utter the tacit hemming and hawing in the right way, at the right intervals.

At Home I will grow fat, become more of everything, more human, more body, more memory.

I will learn foreign languages, Indo-European, Semitic, and Slavic.

I will swim in the Sea of Etymology and wander in the Mountains of Theology.

I will become wise and my body will take the shape of a hut.

EUROPEAN UNION
PRIZE FOR LITERATURE

2012

Sara Mannheimer – Sweden

Handlingen

The Action

236 pp, 2011

Translations: The book has not been translated yet.
(Last Update – September 2012)

Publishing House **Wahlström & Widstrand**

Sveavägen 58, Box 3159 – SE-103 63 Stockholm – Sweden

Tél.: + 46 (0)8 696 8400 – Fax: + 46 (0)8 696 83 80

www.wwd.se

Contact: helene.atterling@wwd.se

ISBN: 978-914-622-110-4

EUPL / FEP-FEE – Rue Montoyer, 31 – B-1000 Brussels – T. +32 (0)2 770.11.10
info@euprizeliterature.eu – www.euprizeliterature.eu

Culture
Programme

european
booksellers
federation

